

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 26274-05-10

בפני כב' השופט נצר סמארה
בעניין:

ר' ר', (להלן: הקטין)

תובע 1. ר' ר'

נגד

1. מ' ר'

2. י' ק'

נתבעות

פסק דין

תובענה לתשלום פיצוי על נזקים שנגרמו לתובע בגין מעשי הנתבעת שחטפה לארצות הברית את בנם המשותף, תוך הפרת הוראות הסכם הגירושין אשר קיבל תוקף של פסק דין.

הקטין אותר רק עשר שנים לאחר החטיפה, לכן לא ניתן היה להשיב המצב לקדמותו.

חרף העובדה שהמסמכים הומצאו לנתבעת כדין והעובדה שהנתבעת ידעה על הגשת התביעה כפי שעולה מתשובותיה לתובע, הנתבעת בחרה שלא להתגונן. לנתבעת ניתנו הזדמנויות חוזרות ונשנות להגיש כתב הגנה ולהתייצב לדיון, אך היא בחרה שלא לעשות כן, לכן ניתן פסק-דין בהעדר הגנה. פסק-דין זה ניתן לאחר שהתובע הגיש כתבי בית-דין, מסמכים ולאחר שהתובע נחקר לגופו של עניין, כך שפסק הדין ניתן לאחר שהסוגיה נבחנה לגופה.

להלן הרקע העובדתי

1. התובע והנתבעת 1 היו נשואים. קשר זה הניב הולדתו של ר' ר' (להלן: הקטין).

2. במסגרת הליך הגירושין הגיעו הצדדים ביום... 1999 להסדר שנחתם, אשר כלל בסעיף 7 הסדר ראייה שהקנה לתובע זכויות לפגוש את בנו ולקחת אותו לביתו.

בסעיף 7 ו' להסכם הוסכם כי ינתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטין עד הגיעו לגיל 18 שנה, צו אותו יהיה ניתן לבטל רק בהסכמה. תחת הסעיפים הללו חתמו שני הצדדים בחתימת ידם (נספח 1 לתצהיר התובע, להלן: התצהיר).

3. הסדר זה קיבל תוקף של פסק דין ביום... 1999, בסעיף ב' לפסק הדין קבע כב' השופט שוחט:

"הסדרי המשמורת והראיה, המפורטים בהסכם נראים לי נאותים. אי לכך, אני מאשר את הוראות ס' 7 להסכם ונותן להם תוקף של פסק דין בהתאם לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב - 1962."

בסעיף ג' לפסק דינו הורה:

"בהתאם לסעיף 7(ו) להסכם ניתן בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטין. (נספח 2 לתצהיר).

4. למרות זאת, ביום 12.10.2000 המשיבה 1 יחד עם הקטין יצאה את גבולות המדינה לארצות הברית ולא שבה (נספחים 3א' ו-3ב' לתצהיר).

5. עקבותיה של התובעת והקטין אשר טרם מלאו לו 4 שנים, אבדו.

6. התובע ניסה לאתר תחילה את הקטין בישראל, כי בגן הילדים נאמר לו שהילד עבר לגן אחר בעיר.

7. משלא אותר הקטין פנה למשרד הפנים אשר הודיע לו שהקטין טס לארצות הברית והגיש תלונה משטרה ב-19.11.2000 בגין חטיפה כאשר הקטין היה בן 4 (נספח 4).
8. הוצא צו מעצר כנגד הנתבעת 1 ב-1.2.2001, נספח 5.
9. התובע ניסה לאתרו בעצמו במשך שנתיים באוקראינה, משום שהניח שהאם תשים לשם פעמיה.
10. המשטרה סגרה את התיק בשנת 2002 מבלי ליידע את התובע על כך ומבלי שאיתרה את הקטין מהטעם ש"נסיבות העניין אינן מצדיקות את המשך החקירה" (נספח 8).
11. ב... 2003 התובע התמוטט נפשית ואושפז פסיכאטרית (נספח 6 לתצהיר).
12. התובע לאחר שיקום חי כאדם עצמאי בקהילה, אך מתפרנס מקצבאות נכות נפשית של הביטוח הלאומי (נספח 7 לתצהיר).
12. בשנת 2009 נודע לתובע שהמשטרה סגרה את התיק, לכן ביקש לפתוח את התיק מחדש (נספח 9). אז פנה לבית המשפט ונכתב במזכר שאין רישום במחשב של צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הקטין.
13. לאור האמור פנה המבקש בחודש מרץ 2010 לייעוץ משפטי והגיש תביעה כנגד המדינה על רשלנות באי מניעת החטיפה וכנגד הנתבעות בהעדר כתובת.
14. במקביל הוגשה בקשה לעיקול על דירתה של המשיבה 2, הדירה נמכרה לצד ג' אך בתמורה לויתור על העיקול קיבל את הטלפון של המשיבה 2 ואת מס' חשבון הבנק שאליו העבירה את כספי תמורת הדירה.
15. מקום מגורי הנתבעת והקטין אותר על ידי המדינה בקיץ 2011 במדינת אלינוי שבארצות הברית, המשיבה 2 מתגוררת עימם.
16. בדצמבר 2012 נסע בא כוח התובע בנסיון לגבש הסדרי ראייה עם הקטין.

17. אושרה המצאה מחוץ לתחום. בוצעה המצאה כדין, כן נשלחו מיילים לנתבעת. נסיונות התובע ליצור קשר מפורטים בתצהירים והאסמכתאות מצורפות. באת כוח הנתבעת השיבה לו על המיילים מה שמהווה ראיה חותכת שהנתבעת מודעת לקיומו של ההליך המשפטי ובחרה מטעמיה שלא להתגונן במסגרת ההליך על אף שניתנו לה הזדמנויות חוזרות ונשנות. (הודעת ביצוע המצאה כדין לנתבעות 1 ו-2 ונספחים 1 ו-2 להודעה)

טענות התובע

18. הנתבעת 1 חטפה את הילד והנתבעת 2 סייעה לה בביצוע החטיפה. החטיפה תוכננה בקפדנות, הקטין קיבל ויזה על אף שהתובע לא חתם על אישור למתן ויזה לקטין. הנתבעת פעלה בניגוד להסכם בין הצדדים ובניגוד לפסק-דין של בית משפט. אלמלא הסיוע של הנתבעת 2 היתה הנתבעת 1 מתקשה לבצע את זממה.

התנהלות זו גרמה לתובע צער רב אשר שיבש את חייו. נמנעה ממנו את הזכות הבסיסית של להיות הורה ולהיות מעורב בחיי ילדו, והוא העמיד את תביעתו לצרכי אגרה על-3,000,000 ₪.

בא כוח התובע טוען שיש לבחון מה הפיצוי שניתן עבור סרבנות גט וברור שחטיפת ילד גורמת להורה נזק גדול יותר.

דיון

אחריות

19. התובע כיוון בטענתו להפרת חובה חקוקה, לשני חיקוקים: חוק העונשין **תשל"ז-1977** וחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, **תשכ"ב-1962** (להלן: "חוק העונשין"; "חוק הכשרות").

20 חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, **תשכ"ב-1962** הקובע אפוט' שווה לאם ולאב, האוסר על מי מההורים, ללא הסכמה ואישור, לקבוע באופן חד צדדי את ענייני האפוט' לרבות קביעת מקום מגורי הילד המשותף

והקובע חובה על כל אחד מההורים לשמור על קשר תקין בין הילד המשותף להורה האחר.

21 כפי שפסק השופט שוחט בתמ"ש (ת"א) 42273/99 :

"הוראת סעיף 18 לחוק הכשרות מחייבת את הורי הקטין לפעול תוך הסכמה בכל עניין הנתון לאפוט' כהגדרת מונח זה בס' 15 לחוק הכשרות ולענייננו - "... הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו...". הוראות ס' 15 + 18 לחוק הכשרות יכולות להוות בגדר חובה חקוקה שהפרתה עונה על התנאים הנדרשים להפעלת סעיף 63 לפק' הנזיקין - שכן הן נועדו לטובתו או להגנתו של ההורה שאפוט' שלו נפגעה ואין ספק שהפגיעה באפוט' גרמה לאותו נזק מסוגו או מטבעו של הנזק אליו נתכוון החיקוק".

22. בהקשר זה סבור כב' השופט ארז שני בתמ"ש 1353-09-10 :

"מעשה חטיפה אינו מהווה רק הפרה של סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות לעניין הרשות הנתונה לשני ההורים כאחד לקבוע מקום מגוריו של קטין אגב חובתם לפעול על פי הכללים הקבועים בסעיף 18 לחוק. אלא עיקר העוולה טמון בהפרתו של סעיף 17 לחוק הקובע "באפוטרופסות לקטין חייבים ההורים לנהוג לטובת הקטין כדרך שהורים מסורים היו נוהגים בנסיבות העניין". מסירות וטובת קטין אינם יכולים לעלות בקנה אחד עם מעשה חטיפה או עם מעשה חטיפה המסווה עצמו כויכוח מיהו ומהו פורום נאות לברור מקום המגורים של הקטינים."

23. מקור חובה נוסף, בו הפסיקה הכירה הוא חוק עונשי אשר יכול להוות חובה חקוקה לצורך סעיף 63 לפקודת הנזיקין, ובלבד שמדובר בהוראת חוק שנועדה לטובתו או להגנתו של היחיד (ע"א 145/80, ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש לז(1) 113, 114; ע"א 3559/02 מועדון מנויי טוטו זהב בע"מ נ' המועצה להסדר הימורים בספורט תק-על 2004 (3), 2718).

24. בהתאם לסעיף 63 לפקודת הנזיקין גם חוק עונשי יכול להוות בסיס להפרת חובה חקוקה.

(א) "מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק — למעט פקודה זו — והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו.

(ב) לענין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני."

25. לענייננו רלבנטית הוראת סעיף 373(א) לחוק העונשין, שכותרתו 'חטיפה ממשמורת' הקובעת:

"(א) המוציא, במעשה או בפיתוי, קטין שלא מלאו לו 16 שנים או אדם שאינו שפוי בדעתו ממשמורתו של אפוטר' על פי דין בלי הסכמת האפוטר', דינו - מאסר עשרים שנה."

26. סעיף 373(א) בא לא רק לעקור מן השורש את התופעה של חטיפה והעלמה של בני אנוש, שיש בה משום פגיעה בחירות כתופעה חברתית בלתי רצויה, אלא גם להגן ולהבטיח את האינטרס של כל מי שמשמש כאפוטרופוס שלא לפגוע באפוטרופסותו על ידי הוצאתו של מי שנתון לאפוטר' ממנו. משכך, הוראה עונשית זו נועדה גם לטובתו או להגנתו של פלוני ועל כן חזקה היא שהפרתה של החובה הקבועה בה מקנה זכות תביעה נזיקית לאותו פלוני.

27. מבחינה תכליתית, לצורך הפעלתו של סעיף עונשי זה במסגרת תביעה אזרחית, יש ליתן פרשנות מרחיבה למונח 'משמורת' ולכלול בתוכו גם את הזכות לקבוע את מקום הימצאו של הקטין. פרשנות זו ראויה היא מבחינת האחידות המתחייבת עם הוראת סעיף 5(א) לחוק אמנת האג (החזרת ילדים

חטופים) תשנ"א- 1991 המגדירה זכויות משמורת "לרבות זכויות המתייחסות לגוף הילד ובפרט הזכות לקבוע את מקום מגוריו של הילד".

הנתבעת 1 היתה אמנם המשמורנית העיקרית על הילד אך גם לאב היו זכויות להסדרי ראייה ולהבטיח שמקום מושבו של הקטין יהיה בישראל.

ב. הפרת חוזה

28. הנתבעת 1 הפרה את החוזה - הסכם הגירושין אותו ניסחה באמצעות עורכת-דין ואישרה בחתימת ידה, אשר אסר על הוצאת הבן מחוץ לגבולות המדינה ללא הסכמה של הצד השני או אישור בית המשפט.

29. בנוסף לכך, הנתבעת 1 הפרה גם את ההתחייבות שלה כלפי התובע אשר נוצרה מעצם טיבו של הקשר ביניהם. ארז שני בתמ"ש 10-09-1353 מבהיר במה דברים אמורים, "היות וקשר הנישואין נתפס כחוזה בין צדדים, מכוחו נדרשים הצדדים בין היתר, לנהוג בתום לב ובהגינות. בהקשר זה הובהר, כי מדובר במושגים משלימים ולא בהכרח זהים. מבן זוג, בן זוג לשעבר, והורה מצופה להתנהגות זהירה במיוחד גם הוגנת מעבר להגינות המתחייבת מן המושג - תום לב. במקרה דנא, די בכך שהנתבעת ביצעה מעשה שכמוהו כחטיפה על מנת שנראה את החוזה המשפחתי כמי שהופר ואת התובע כמי שזכאי לפיצוי. (בצד קביעה זו שוכנת לה גם הקביעה הקודמת ולפיה הנתבעת עוולה בנזיקין כלפי התובעים)".

אחריות הנתבעת 1,

30. הנתבעת 1 על אף שידעה על קיומו של ההליך כפי שעולה מהודעתה שצורפה כנספח, כמפורט לעיל. בחרה שלא להגיש כתב הגנה, תצהיר או תגובה מטעמה ושלא לשכור עורך דין שייצג אותה במסגרת ההליך.

31. בחקירות גרסתו של התובע איתנה ומתיישבת עם המסמכים שהוגשו. לפיכך, אני קובע, כי התובע עמד בנטל השכנוע המוטל עליו להוכיח, כי הוצאת הקטין מהארץ, נעשתה תוך הפרה של הוראות הסכם הגירושין

שנחתם בינו ובין הנתבעת 1 והפרת פסק הדין הנתבעת 1 נושאת במלוא האחריות.

32. הנתבעת הפרה את הסכם המשמורת בין הצדדים, כן הפרה הסכמה שלא להוציא את הקטין מהארץ ללא הסכמה. הסכמה זו קיבלה תוקף של פסק-דין. לכן לא יכולה להיות מחלוקת על כך שבמעשיה הפרה הנתבעת 1 חובה חקוקה כלפי התובע, הן חובות החקוקות בחוק הכשרות והאפוסטרופסות והן חובות החקוקות בחוק העונשין. בנוסף הפרה הנתבעת 1 התחייבות חוזית מפורשת והתחייבות שנוצרה כתוצאה מנישואי הצדדים והבאת ילד משותף לעולם.

33. לאור האמור, הנתבעת 1 הפרה חובה חקוקה כאשר נטלה קטין שלא כדין ללא ידיעת והסכמת אביו מחוץ לשטח מדינת ישראל.

34. הנתבעת 1 תיכננה פעולותיה בהקפדה במשך זמן ארוך, בנתה סיפורי כיסוי, הסתירה טיסתה לבד לארצות הברית, הנפיקה לבנה ויזה למרות שויזה דורשת אישור שני ההורים והאב לא חתם עליה.

35. פעולתה נעשתה מתוך כוונה לשלול מהתובע את זכותו להורות על בנו, תוך התעלמות מהתחייבויות שנטלה על עצמה בעל-פה ובכתב, התעלמות מפסק-דין וחיטפת קטין בניגוד לדין הפלילי בארץ ובאמנות בינלאומיות.

האם הנתבעת 2 נושאת גם היא באחריות?

34. הוכח, הנתבעת 2 שמרה על הקטין כאשר הנתבעת 1 טסה לארצות הברית על מנת לארגן את הבריחה. הנתבעת 2 טסה לארצות הברית מספר שבועות לאחר התובעת ובפרק זמן סידרה עבור הנתבעת את ענייניה האחרונים. הנתבעת 2 גרה בארצות הברית יחד עם הנתבעת 1.

35. הנתבעת 2 אינה חבה באחריות מכוח הסכם גירושין, הורות משותפת, או חוק הכשרות והאפוסטרופסות. לכן השאלה היא האם התובע עמד בנטל להוכיח שהנתבעת הפרה את סעיף 373 לחוק העונשין, אני סבור שלא כך.

36. הנתבעת 2 אמנם נמנעה אף היא מלהתגונן.

37. אך לא הוכח בראיות התביעה שהיא הוציאה במעשה או בפיתוי את הקטין. שכן הנתבעת 1 הוציאה לקטין ויזה והנתבעת 1 היא שהוציאה אותו מהארץ, והקטין שהה בחו"ל עם הנתבעת 1. לפיכך לא הוכח שהתקיימו יסודות העבירה המנויים בסעיף 373 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 לגבי הנתבעת 2.

סיכום שאלת האחריות

38. הנתבעת 1 הפרה חובה חקוקה והיא חבה באחריות בנוזיקין לחטיפת הקטין. הנתבעת 2 פטורה מאחריות.

הנזק

39. משהוכח שהנתבעת 1 אחראית לחטיפה נותרה השאלה, מה הנזק שההפרה גרמה לאותו תובע נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק?

40. הסוגיה של פיצוי בגין נזק נפשי שנגרם כתוצאה מפגיעה באדם אחר שנקבעה ברע"א 444/87 אלסוחה נ' עיזבון המנוח דוד דהאן ז"ל, פ"ד מד(3) 397 (1990) (להלן: **הלכת אלסוחה**) באשר לאחריות המזיק, שגרם לנזק ישיר לאדם כלשהו בתאונת דרכים, לנזק הנפשי שנגרם לקרוביו של הנפגע הישיר כתוצאה מהפגיעה בו.

41. הלכת אלסוחה קבעה ארבעה תנאים מצטברים לפיצוי הניזוקים המשניים בגין גרימת נזק נפשי בנסיבות המתוארות:

(א) הניזוק המשני הוא קרוב משפחה מדרגה ראשונה של הניזוק העיקרי, אם כי ניתן במקרים חריגים לפצות גם נפגע אחר;

(ב) על הניזוק המשני, ככלל, להתרשם מאירוע הנזק בעצמו, אולם אין לשלול את האפשרות לפצות קרוב שהתרשם מן האירוע מכלי שני ושנזקו היה צפוי בנסיבות העניין;

(ג) נדרשת קירבה סיבתית בין הנזק הנפשי שנגרם לניזוק המשני לבין אירוע הנזק, אולם לא נדרשת בהכרח גם קירבה בזמן או במקום לאירוע הנזק;

(ד) נדרשת פגיעה נפשית חמורה בניזוק המשני שעולה כדי מחלת נפש (פסיכוזיס) או הפרעת נפש (נוירוזיס) שיש בהן משום נכות ניכרת (שם, בעמ' 432-436).

42. מן הכלל אל הפרט,

א. התובע הוא אב הקטין שנחטף, קרי קרוב משפחה מקרבה ראשונה.

ב. התובע התרשם מהעלמות הקטין בעצמו ונזקו כהורה שנמנעה ממנו הזכות לראות את ילדו בניגוד להסכם חתום בין הצדדים שקיבל תוקף של פסק דין היה צפוי בנסיבות העניין.

ג. התובע טוען שלקה בדיכאון והתפרצה אצלו מחלת נפש בעקבות הצער, כאשר הבין שאבדו עקבותיו של בנו. ההתמוטטות הנפשית קרתה מספר שנים לאחר החטיפה, אך תקופה קצרה לאחר שהתובע איבד תקווה למצוא את בנו.

ד. התובע הוכיח באמצעות חוות דעת מבית החולים הפסיכיאטרי בו אושפז ובאמצעות חוות דעת של ביטוח לאומי שיש לו פגיעה נפשית חמורה אשר גרמה לו לנכות ניכרת כמפורט במסמכים.

הדברים יפים קל וחומר למקרה שבפנינו שבו ברור וצפוי שהתובע יפגע מהחטיפה.

43. בדנ"א 6401/07 לבנה לוי נ' מרכז רפואי שערי צדק נדונה השאלה האם הורים זכאים לפיצוי בגין הכאב וסבל שנגרמו להם כתוצאה מכך שלא נולד להם תינוק בתום ההריון לאחר טיפולים ממושכים בשל רשלנות רפואית. שם דעת הרוב העמידה את הפיצוי לשני בני הזוג יחדיו על 550,000 ₪ תוך שלקחו בחשבון שלאחר מקרה זה לא איבדה האם את היכולת להרות והיא

ילדה תאומות. ואילו דעת המיעוט של כבוד השופטת חיות היתה שיש להעמיד את הפיצוי לשני ההורים יחדיו על 880,000 ₪.

44. פסק הדין העיקרי בפרשת לבנה בבקשה לדיון נוסף ניתן מפי המשנה לנשיאה, השופט א' ריבלין שהינו אורים ותומים בתחום הניזקין. הנשיאה ביניש נמנעה מלאשר דיון נוסף בסוגיה והיא זרתה אור על ההלכה בסעיף 3 לבקשה לקיום דיון נוסף שנדחתה חזרו על הקביעה שיש לראות ברשלנות רפואית שגרמה להפסקת ההריון לקראת תומה כמקרה קשה המזכה בפיצוי גם אם לא נגרם נזק נפשי.

45. חטיפת קטין הינו דוגמא מובהקת למקרה קשה, במיוחד במקרה שבפנינו שכתוצאה מהחטיפה נמנעה מהתובע הזכות להיות הורה לבנו כאשר לבנו טרם מלאו ארבע שנים. יתר על כן, בניגוד לפסק דין לבנה, התקיים התנאי הרביעי בהלכת אלסוחה, לנוכח הדוחו"ת של בית החולים הפסיכיאטרי ועמדת הביטוח הלאומי ברור שלתובע נגרמה נכות נפשית קשה.

אם בכך לא סגי, במקרה שבפנינו הנתבעת 1 המזיקה ביצעה פעולה מכוונת בזדון ולא רק התרשלה.

46. התובע במקרה שבפנינו לא הגיש קבלות המוכיחות את ההוצאות שנגרמו לו, כן לא הגיש חוות דעת מומחה ולא ביקש מבית משפט למנות מומחה על מנת שיקבע את אובדן ההשתכרות שנגרם לו כתוצאה מהנכות הנפשית. התובע ביקש פיצוי בראש נזק של כאב וסבל בגין הצער הרב שנגרם לו כתוצאה מאובדן היכולת להיות בקשר עם בנו.

47. בגובה הפיצוי שנפסק נלקח בחשבון שמי שחבה בפיצוי היא הנתבעת 1 אשר פעלה בכוונה בניגוד לפסק-דין, חוזה, אמנות בין לאומיות, חוק הכשרות והאפוסטרופסות וסי' 373 לחוק העונשין תוך שהיא יודעת שהתנהגותה תשלול מהתובע את הזכות להורות ותגרום לו צער רב.

48. בעא 488/77 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד לב421 (3) בע' 441, בוטל הסכם אימוץ. והדברים שנאמרו שם לגבי זכות ההורות יפים גם לענייננו:

"בדרך-כלל אין לך נכס היקר לאדם יותר מן הקשר הנפשי בין הורים וילדם הטבעי, שבו הם רואים את פרי אהבתם עצמם ובשרם, ואת דור ההמשך."

49. אני סבור שהכאב וסבל של אב שבנו נחטף ונמנעה ממנו האפשרות לממש את זכותו להורות הוא רב. האב אשר היה בקשר עם בנו עד גיל ארבע לא ידע במשך יותר מעשר שנים מה עלה בגורלו, אינו חלק מחייו לא עוקב אחר התפתחותו, לא שותף לשמחותיו, אינו יכול אפילו לשוחח עימו בטלפון, לכתוב לו מייל או להעניק לו מתנה.

אני אומד את הפיצוי בראש נזק זה שעל הנתבעת 1 לשלם לתובע ומעמיד אותו על סך 1,000,000 ₪ (מליון שקל חדש).

50. הנתבעת 1 תישא בהוצאות ההליך בסך 50,000 ₪.

51. המזכירות תסגור את התיק.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.